

nam puid tulle peale, et tulli ja suits neid piddi taggasõ hirmutama. Et se hone madadal ja kottus vägga waene olli, se teggi meile kartust, et nemmad sealt sisse piddid tullemaga. — Korraga ollid ka kolm tüki, kartuksel, ja kui neljas tulli, kuffus se suitsos ougust sisse otsekohhe tullesse, — selle laksin ma püssiga mahha."

„Mart arwas, et nemmad ennam kattuksele ei piddand tullemaga, — ja se olli ka jälle töösi; ei nemmad kippund ennam kattuksele, seest kattukse august paistis tulli, ja sedda nemmad kartsid. Agga ukse ja hakkende tagga olli keige se õ läbbi hirmus suur kissa ja fiskuminne. — Agga arwas ka Mart, et kui walge piddi tullemaga, et neid siis veel ennam piddi korjama, ja et meie neist milgikombel piddand lahti sama. Ja kui meie ka ses maiafesses nende eest monne páwa varjul piddime olema, siis tappaks meid wimaks nálg ja saaks meie surno kehhad neile om. meti roaks. Ehf kui nemmad ka piddid árlahkuma, siis ei olleks meil hobbosid keslega

sedda preisit árra sada siit faugelt läbbi sügagawa lumme.”

„Leisel hommikul, kui walge sai, näggime läbbi hakna aufude, et neid veel rohkem olli, kui õse, — kargasid jálle wahhest küm. mekonna kaupa kattuksele, et se meie faela piddi langema.

„Selle sure hådda sees passusime feik, hirmo täis, kangeste Jummalat, et temma meie ello wóttaks hoida sesugguse folleda surma eest, — ja ollime, et meie feddag i lota ei teadnud, wimist otsa odates kui pool surnud.”

„Korraga kuulsime ennam kui wiiskümmend püssi pauko, kütide heált ja húdmist, ja foerte haukumist. Hundid kargasid kattuskelt mahha, ja jooksid sure hulgumisse ja kissaga metsa. Mart teggi õlete tassakeste ukse lahti, húdis rómo heálega: „Hundid on feik kaddund, kütid tullewad metsast wálja!””

„Siis läksime ka meie wálja, ja näggime omma árrapeástjad, need näggid ka meid, ja tullid meie jure. Árrapeástjatte perremees